

CAPITOLUL I

Un băiat la fereastră

Lungă vreme după acea vară, cele patru surori Penderwick încă mai vorbeau despre Arundel. „Soarta ne-a dus acolo“, zicea Jane. „Ba nu, lăcomia proprietarului de la Cape Cod care a vândut casa unde ne făceam vacanțele“, spunea altcineva, probabil Skye.

Cine știe cine-avea dreptate? Era, însă, adevărat că locuința de pe plajă pe care o închiriau de obicei fusese vândută în ultimul moment, iar familia Penderwick se trezise dintr-odată fără planuri pentru vară. Domnul Penderwick telefonase în toate părțile, dar în Cape Cod totul era închiriat, iar fiicele lui începuseră să creadă că-și vor petrece întreaga vacanță acasă, în Cameron, Massachusetts. Nu-i vorba că nu le-ar fi plăcut la Cameron, dar ce-ar fi vara fără o călătorie într-un loc special? Pe urmă, domnul Penderwick aflase din senin, de la prietenul unui prieten, de o casuță de țară în Munții Berkshire. Avea camere din belșug și un țarc pentru câine – perfect pentru Hound Penderwick, dulăul lor mare, negru, stângaci și adorabil – și era disponibilă trei săptămâni în august. Domnul Penderwick o înșfăcă fără să stea pe gânduri.

„Tata habar n-a avut în ce ne bagă“, avea să spună Batty. Rosalind zicea mereu: „Păcat că mama n-a văzut niciodată Arundel, i-ar fi plăcut grădina la nebunie.“ Iar Jane spunea: „În rai sunt grădini mult mai grozave.“ „Și-n rai, mama n-ar fi fost nevoită niciodată să dea nas în nas cu doamna Tifton“, adăuga Skye, ca să-și facă surorile să râdă. Iar ele râdeau și discuția se muta la alte subiecte până data următoare când pomenea cineva de Arundel.

Dar toate astea sunt în viitor. Când începe povestea noastră, Batty n-are decât patru ani. Rosalind are doisprezece, Skye, unsprezece și Jane, zece. Sunt în mașină împreună cu domnul Penderwick și cu Hound. Familia se îndreaptă spre Arundel și, din păcate, s-au rătăcit.

*

*

*

— Numai Batty e de vină, zise Skye.

— Ba nu, zise Batty.

— Ba sigur că da, zise Skye. Dacă Hound nu mânca harta, nu ne rătăceam, iar Hound n-ar fi mâncat harta dacă nu-ți ascundeai sendvișul în ea.

— Poate că soarta a vrut ca Hound să mănânce harta. Poate vom descoperi ceva minunat, cât timp rătăcim, zise Jane.

— Vom descoperi că dacă stau prea multă vreme pe bancheta din spate împreună cu surorile mele, înnebunesc și le ucid, zise Skye.

— Pe loc repaus, trupă! zise domnul Penderwick. Rosalind, de ce nu jucați ceva?

— Hai să ne jucăm de-a „Am fost la grădina zoologică și am văzut...” zise Rosalind. Am fost la grădina zoologică și am văzut o antilopă. Jane?

— Am fost la grădina zoologică și am văzut o antilopă și un bizon, zise Jane.

Batty stătea între Jane și Skye, deci era rândul ei.

— Am fost la grădina zoologică și am văzut o antilopă, un bizon și un *coala*.

— Koala începe cu „k” de la *kilogram*, zise Skye.

— Ba nu. Începe cu „c” de la *curcan*, zise Batty.

— Vezi că-i rândul tău, Skye, zise Rosalind.

— N-are niciun rost să ne jucăm dacă n-o facem corect.

Rosalind, care stătea pe scaunul din față, lângă domnul Penderwick, se întoarse și îi aruncă lui Skye privirea ei tăioasă de soră mai mare. Nu avea cine știe ce efect, știa și ea. La urma urmei, Skye era doar cu un an mai mică. Dar poate o făcea să tacă destul cât să se concentreze Rosalind pe încotro mergeau. Se rătăciseră rău de tot. Călătoria ar fi trebuit să dureze o oră și se aflau pe drum de trei. Se uită la tatăl ei, aflat la volan. Ochelarii îi alunecaseră în jos pe nas și fredona simfonia lui preferată de Beethoven, cea despre primăvară. Asta însemna că se gândea la plante, știa Rosalind – domnul Penderwick era profesor de botanică –, și nu la condus.

— Tati, zise ea, ce-ți mai amintești din ce-ai văzut pe hartă?

— Trebuia să trecem printr-un orașel numit Framley, pe urmă să facem câteva viraje și să căutăm strada Stafford, numărul unsprezece.

— N-am văzut orașul Framley ceva mai devreme? Și, uite, pe lângă vacile astea am mai trecut, arată ea pe fereastră.

— Ai ochi buni, Rosy, zise el. Dar ultima oară nu mergeam în altă direcție? Poate că de data asta suntem pe drumul cel bun.

— Nu, pentru că pe drum până aici n-am văzut decât alte pășuni cu vaci.

— Aha, da.

Domnul Penderwick opri mașina, întoarse și o luă în direcția opusă.

— Trebuie să găsim pe cineva care să ne îndrume, zise Rosalind.

— Trebuie să găsim un elicopter care să ne ducă de aici, spuse Skye. Și ține-ți tâmpitele de aripi lângă tine!

Acum vorbea cu Batty, care, ca de obicei, purta iubițele ei aripi de fluture portocaliu cu negru.

— Nu sunt tâmpite, zise Batty.

— Ham, zise Hound de la locul lui dintre cutii și valize, în spate rău de tot.

Hound lua partea lui Batty în toate discuțiile.

— „Rătăciți și istoviți, curajoșii exploratori și animalul lor credincios se certau unii cu alții. Doar Sabrina Starr rămase calmă“, zise Jane.

Sabrina Starr era eroina cărții pe care o scria Jane. Sabrina Starr era o salvatoare. În prima carte, salvase un greiere. Pe urmă venise la rând *Sabrina Starr salvează un pui de rândunică, Sabrina Starr salvează o broască țestoasă și, de curând, Sabrina Starr salvează o marmotă*. Rosalind știa că Jane căuta idei despre ce urma să salveze Sabrina în continuare. Skye sugerase

apariția unui crocodil mâncător de oameni care să devoreze eroina și să pună capăt seriei de întâmplări, dar restul familiei se oțărâse la ea. Lor le plăceau cărțile lui Jane.

Pe bancheta din spate se auzi un bufnet puternic. Rosalind se uită imediat, voind să se asigure că nu izbucniseră violențe, dar nu era decât Batty care se foia în scaun, încercând să se întoarcă să-l vadă pe Hound. Jane făcea însemnări în carnetul ei preferat, albastru. Așadar, toată lumea era în regulă. Numai că Skye își umfla obraji ca un pește, ceea ce însemna că se plictisea chiar mai tare decât se temuse Rosalind. Bine-ar fi fost să ajungă la căsuța de țară cât mai curând.

Pe urmă, Rosalind observă un camion tras pe marginea drumului.

— Oprește, tată. Poate ne îndrumă cineva.

Domnul Penderwick opri, iar Rosalind coborî din mașină. Acum putea vedea că pe fiecare ușă a camionului scria cu litere mari „ROȘII“. Lângă camion era o masă de lemn doldora de roșii dolofane, iar în spatele mesei stătea un bărbat bătrân cu blugi uzați și cu o cămașă verde, pe buzunarul căreia scria, brodat, „ROȘII DE LA HARRY“.

— Vă dau roșii? întrebă el.

— Întreabă dacă sunt roșii vrăjite, auzi Rosalind.

Văzu cu coada ochiului că Skye o trăgea înapoi pe Jane de la geamul mașinii.

— Sunt surorile mele mai mici, se scuză Rosalind față de bărbat.

— Am și eu șase.

Rosalind încercă să se imagineze cu șase surori mai mici, dar nu-i veneau în minte decât fetele de acum transformate în gemene. O trecu un fior și zise:

— Roșiile dumneavoastră arată delicios, dar eu am nevoie, de fapt, să mă îndrumați. Vrem să ajungem pe strada Stafford, la numărul unsprezece.

— La Arundel?

— Nu știu nimic de niciun Arundel. Ar trebui să închiriem o casă la adresa aceea.

— Acolo-i Arundel, casa doamnei Tifton. Frumoasă femeie. Și deosebit de înfumurată.

— Vai de mine.

— Vă descurcați voi. Vă așteaptă câteva surprize plăcute acolo. Dar va trebui să stați cu ochii în patru pe fata blondă, a zis el și a dat din cap spre mașină, unde Skye și Jane se aplecaseră de-acum amândouă pe geam și ascultau.

Dinspre Batty, pe care o striviseră, se auzeau proteste înăbușite.

— De ce tocmai pe mine? strigă Skye.

Bărbatul îi făcu lui Rosalind cu ochiul.

— Îmi dau seama întotdeauna cine-i responsabil cu poznele. Așa am fost și eu. Bun, spune-i tatălui tău să mai meargă puțin înainte pe drumul ăsta, pe urmă prima la stânga și apoi repede la dreapta, până la numărul unsprezece.

— Mulțumesc, zise Rosalind și se întoarse să plece.

— Stai puțin, zise bărbatul și aruncă șase roșii într-o pungă de hârtie. Ia-le și pe astea.

— Nu pot să... zise Rosalind.

— Sigur că poți. Spune-i tatei că sunt cadou de la Harry, adăugă el, întinzându-i punga. Și încă ceva, domnișoară. Tu și surorile tale ați face bine să vă țineți departe de grădina doamnei Tifton. E foarte sensibilă în privința ei. Poftă bună la roșii!

Rosalind se întoarse în mașină cu tot cu pungă.

— Ai auzit?

— Drept, pe urmă la stânga, la dreapta și căutăm numărul, zise domnul Penderwick, pornind mașina.

— Ce-i Arundel ăsta despre care vorbea? zise Skye.

— Și cine-i doamna Tifton?

— Hound are nevoie la baie, zise Batty.

— Curând, draga mea, zise Rosalind. Tati, aici ia-o la stânga.

Peste câteva clipe intrară pe strada Stafford, apoi domnul Penderwick opri mașina brusc, în mijlocul drumului, și toată lumea se uită cu gura căscată. Ce crezuse familia că va găsi, când închiriasse o casă la țară? O casuță veche și confortabilă, cu ghivece pline de mușcate în curtea din față. Nici cele spuse de Harry Omul cu Roșii nu le schimbaseră ideea. Dacă ar fi stat să se gândească, și-ar fi imaginat o doamnă Tifton înfumurată, care locuia în casuța vecină cu a lor și cultiva legume într-o grădină cu straturi bine păzite.

Dar nu asta vedeau. Vedeau două coloane elegante de piatră. Pe una era sculptat „NUMĂRUL UN-SPREZECE“, iar pe cealaltă, „ARUNDEL“. În spatele coloanelor, o alee care se pierdea în depărtare, cu rânduri duble de plop înalți pe fiecare parte. Iar dincolo de plop era o pajiște minunat îngrijită, presărată cu copaci eleganți. Nu se vedea nicio casă.

— Măi să fie! zise Skye.

— Casele de țară n-au în față curți ca asta, zise Rosalind. Tati, ești sigur că ai ținut minte bine adresa?

— Destul de sigur, zise domnul Penderwick.

Întoarse mașina și porni încet pe alee, care continua parcă la nesfârșit, până când familia Penderwick crezu că n-o să-i dea niciodată de capăt. În cele din urmă, după o ultimă curbă, plopii se terminară și Rosalind își văzu spaimele prinzând chip.

— Tati, nu-i o căsuță.

— Nu, recunosc. E un conac.

Chiar așa era, ditamai conacul enorm în mijlocul unui parc englezesc. Construit din piatră cenușie, plin de turnuri, balcoane, terase și foișoare care ieșeau în afara structurii în toate direcțiile. Iar parcul! Avea fântâni, garduri vii înflorite și statui de marmură – și asta doar în partea pe care o putea vedea familia Penderwick de pe alee.

— Călătorii istoviți văzură în fața lor o locuință demnă de un rege. Cair Paravel! El Dorado! Camelot! zise Jane.

— Păcat că nu suntem regi, zise Skye.

— Tot rătăciți suntem, zise descurajată Rosalind.

— Fruntea sus, Rosie, zise domnul Penderwick. Uite că vine cineva pe care îl putem întreba.

Din spatele unei statui mari, reprezentându-i pe Cupidon și Venus, apăruse un adolescent înalt, împingând o roabă. Domnul Penderwick coborî geamul portierei, dar înainte de-a apuca să-l strige pe băiat, din fundul mașinii se auziră niște icnete binecunoscute.

— Hound o să vomite! țipă Batty.

Surorile știau ce aveau de făcut. Ieșiră din mașină cât ai clipi și îl traseră pe Hound afară, dincolo de marginea aleii. Câinele vomită pe încălțările lui Jane.

— Vai, Hound, ce-ai făcut? gemu Jane, uitându-se în jos la bascheții ei galbeni, dar Hound o ștersese deja să inspecteze un tufiș.

— Acum n-a fost la fel de rău ca atunci când a mâncat pizza din tomberon, zise Skye.

Batty se lăsă pe vine să inspecteze mizeria.

— Uite harta, arată ea cu degetul.

— N-o atinge! strigă Rosalind. Jane, tu nu-ți mai scutura bascheții. Strobești în jur. Rămâneți toate nemișcate până mă întorc.

Dădu fuga la mașină după prosoape de hârtie.

Adolescentul cu roaba se apropiase pe alee, iar domnul Penderwick coborâse de la volan și stătea de vorbă cu el.

— Văd că aveți pe-aici, lângă alee, niște *Linnaea borealis*¹. Neobișnuit loc pentru planta asta! Dar pe mine mă interesează în special *Cypripedium arietinum*, dacă știi vreun loc bun unde să dau de ea. Îi plac terenurile mlăștinoase, cu puțină umbră...

Rosalind băgă capul în portbagaj și scormoni printre bagaje. Tatăl ei vorbea despre plante cu cuvinte latinești, iar asta însemna că era fericit. Spera că își va aminti să-l întrebe pe băiat și pe unde s-o ia. Arăta bine băiatul acela. Optsprezece, poate nouăsprezece ani, cu păr castaniu deschis ieșind de sub o șapcă de baseball a echipei Red Sox. Rosalind trase cu ochiul pe lângă

¹ Floare sălbatică rară, denumită popular cupa-vacii (n. tr.).

mașină și se uită la mâinile băiatului. Anna, prietena ei cea mai bună, spunea mereu că înțelegeai multe despre oameni după cum arătau mâinile lor. Băiatul purta mănuși de grădinărit.

Prosoapele de hârtie erau în spatele calculatorului domnului Penderwick, sub o minge de fotbal. Rosalind înșfăcă mai multe și dădu fuga înapoi la surorile ei. Jane și Skye îngrămădeau frunze deasupra vomei lui Hound.

— Ții minte când a mâncat plăcintă cu cremă de lămâie la picnicul familiei Geiger? Atunci chiar a vărsat rău de tot, zise Skye.

— Dar ce zici de-atunci când a furat ditamai chifteaua din frigider? I-a fost rău două zile, zise Jane.

— Ssst, zise Rosalind, ștergând buzetii lui Jane.

Domnul Penderwick și băiatul se apropiau de ele.

— Fetelor, el este Cagney, zise domnul Penderwick.

— Bună, zise Cagney și zâmbi larg.

Își scoase mănușile și le băgă într-un buzunar de la blugi. Rosalind se uită insistent la mâinile lui, dar i se părură doar niște mâini ca toate mâinile. Își dori să fi fost Anna aici.

— Cagney, aceste patru fete sunt mândria și bucuria mea. Cea blondă este a doua mea născută, Skye...

— Cer albastru, ochi albaștri, zis Skye, deschizând larg ochii ca să facă dovada.

— Așa o ții minte, zise Jane. Ochi albaștri și păr blond, drept. Restul avem toate ochii la fel de căprui, iar părul brunet și cârlionțat. Pe mine lumea mă confundă mereu cu Rosalind.

— Nu-i adevărat. Sunt mult mai înaltă decât tine, zise Rosalind, dureros de conștientă că avea mâinile pline

de prosoape din hârtie murdare de vomă și, pe deasupra, purta un tricou pe care scria „Școala Elementară Wildwood“. Oare de ce se îmbrăcase cu el? Doar nu voia să creadă lumea că încă mergea la școala elementară. În septembrie urma să înceapă clasa a șaptea.

— Da, într-adevăr, cea înaltă este Rosalind, fata mea cea mare, cea mai scundă este Jane, iar...

Domnul Penderwick se uită în jurul lui.

— Acolo, zise Jane și arată spre aripile portocaliu cu negru care se zăreau din spatele unui copac.

— Iar ea e Batty, fata cea timidă. Trupă, avem vești bune. Am ajuns la locul potrivit. Cagney este grădinarul de la Arundel Hall – așa se numește acest conac – și ne aștepta. Căsuța noastră se află în spatele domeniului.

— A fost casa de oaspeți a locuinței principale, zise Cagney. Pe vremuri, când trăiau generalul și doamna Framley. Acum, de când se ocupă doamna Tifton de proprietate, e mai puțină agitație.

— Doamna Tifton! exclamă Jane – și ar fi spus mai mult, dacă nu-i înfigea Rosalind un cot în coaste.

— Gata, fetelor, plecăm, zise domnul Penderwick. Cagney, hai să stăm de vorbă despre flora locală cât de curând.

— Da, cu plăcere, zise Cagney. Ca să ajungeți la căsuță, luați-o pe aleea din stânga și treceți pe lângă remiza trăsurilor, prin parcul englezesc. Veți vedea în stânga grădina scufundată, în dreapta pavilionul grecesc, apoi mergeți tot înainte și treceți de gardul viu. Căsuța este la câteva sute de metri mai încolo. E galbenă. Nu se poate s-o ratați. Iar cheia o găsiți sub preș.

Rosalind o luă de mână pe Batty, Skye îl aduse pe Hound și curând toată lumea era în mașină, gata de plecare, în afară de Jane. Ea stătea în mijlocul aleii și se uita la Arundel Hall.

Rosalind se aplecă pe geam.

— Haide, Jane.

Jane se îndepărtă de conac fără niciun chef.

— Mi s-a părut că am văzut un băiat la o fereastră de sus. Se uita în jos la noi.

Skye se aplecă peste Batty, strivind-o, și se uită pe geamul de lângă Jane.

— Unde?

— Acolo sus, arată Jane cu degetul. Ultimul rând de ferestre, pe dreapta.

— Nu-i nimeni, zise Skye.

— Dă-te de pe mine, zise Batty.

Skye se trase înapoi pe locul ei.

— Ți l-ai închipuit, Jane.

— Poate. Dar nu cred, zise Jane. Indiferent dacă mi l-am imaginat sau nu, mi-a dat o idee bună.